

- om talan bifalls på den andra grunden, det angripna beslutet bör ogiltigförklaras delvis på så sätt att korrigeringarna minskas med 267 746 EUR eller, i andra hand och till följd av felberäkning, med 90 186 EUR,
 - om talan bifalls på den tredje grunden, det angripna beslutet bör ogiltigförklaras delvis på så sätt att korrigeringarna minskas med 76 369 EUR,
 - om talan bifalls på den fjärde grunden, det angripna beslutet bör ogiltigförklaras delvis på så sätt att korrigeringarna minskas med 3 264 849 EUR, samt
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Förevarande talan avser kommissionens beslut K(2006) 5103 av den 20 oktober 2006, om minskning av stöd från sammanhållningsfonden avseende fem projekt som genomförs i den autonoma regionen Andalusien, närmare bestämt följande:

- N. 2000.ES.16.C.PE.012 (Åtgärder för behandling av avfall i den autonoma regionen Andalusien).
- N. 2000.ES.16.C.PE.066 (Åtgärder för sanering och rening i Cuenca del Guadalquivir).
- N. 2000.ES.16.C.PE.004 (Åtgärder för sanering och rening i Cuenca del Sur: Etapp I).
- N. 2001.ES.16.C.PE.025 (Utvidgning av anläggningar för behandling av fast kommunalt avfall i den autonoma regionen Andalusien – 2001).
- N. 2000.ES.16.C.PE.138 (Åtgärder för behandling av avfall i den autonoma regionen Andalusien).

I det angripna beslutet, som främst rörde granskningen av projekt 012, har kommissionen genomfört en korrigering på 4 745 284 euro på grundval av vissa överväganden avseende huruvida det förelåg tillräckliga kontroller av att utgifterna var stödberättigande och huruvida vissa upphandlingsbestämmelser iakttagits (direkt tilldelning av två kontrakt, användning av erfarenhet som tilldelningskriterium och påstådda oegentligheter avseende offentliggörandet av vissa kontrakt).

Konungariket anför följande till stöd för sin talan:

- Vad beträffar frågan huruvida vissa utgifter var stödberättigande har kommissionen åsidosatt principen om berättigade förväntningar, rättssäkerhetsprincipen och proportionalitetsprincipen, eftersom det angripna beslutet antogs före utgången av den förlängning som begärts i syfte att icke stödberättigande utgifter skulle bytas ut mot stödberättigande.
- Vad beträffar de påstådda oegentligheterna vid den direkta tilldelningen av två tjänstekontrakt har kommissionen tolkat artikel 11.3 b och e i direktiv 95/50/EEG⁽¹⁾ felaktigt. Inom

ramen för denna grund och i andra hand åberopas även en felberäkning.

- Vad beträffar erfarenhetskriteriet såsom tilldelningskriterium har kommissionen åsidosatt direktiven avseende offentlig upphandling. Även om detta kriterium inte uttryckligen anges i de tillämpliga bestämmelserna framgår det av gemenskapens rättspraxis att kriteriet kan användas. Användningen av kriteriet kan i vart fall inte utgöra en allvarlig och uppenbar överträdelse av gemenskapsrätten utan utgör en ursäktlig rättsvillfarelse som är motiverad mot bakgrund av bestämmelsens otydlighet.
- Oegentligheterna med avseende på att vissa kontrakt inte offentliggjordes utgör inte någon allvarlig och uppenbar överträdelse och det föreligger i detta avseende följaktligen inte någon tillräckligt klar överträdelse av gemenskapsrätten

⁽¹⁾ Rådets direktiv 92/50/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av tjänster (EGT L 209, s. 1; svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 139).

Talan väckt den 5 januari 2007 – Belgien mot kommissionen

(Mål T-5/07)

(2007/C 56/63)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Sökande: Konungariket Belgien (ombud: L. Van den Broeck samt advokaterna J.-P. Buyle och C. Steyaert)

Svarande: Europeiska gemenskapernas kommission

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- slå fast att talan kan tas upp till sakprövning och bifalla den,
- i första hand, ogiltigförklara kommissionens beslut av den 18 oktober 2006, till den del det ansågs att de ”gamla ESF-fordringarna” – vilka betalades frivilligt av Konungariket Belgien den 21 december 2004, men med alla förbehåll – inte var preskriberade,

- följaktligen slå fast att dessa fordringar var preskriberade enligt artikel 3.1 i förordning nr 2988/95/EG och följaktligen förplikta Europeiska kommissionen att till Konungariket Belgien återbetala 631 177,60 euro, jämte dröjsmålsränta från den 21 december 2004 beräknad enligt ECB:s räntesats, ökad med tre och en halv procentenheter,
- i andra hand, ogiltigförklara kommissionens beslut av den 18 oktober 2006, till den del det ansågs att underlåtenheten att betala de omtvistade gamla ESF-fordringarna medförde skyldighet att erlagga ränta och följaktligen förplikta Europeiska kommissionen att till sökanden återbetala den ränta som sökanden erlagt på de omtvistade fordringarna, det vill säga ett belopp på 377 724,99 euro, jämte dröjsmålsränta från den 21 december 2004 beräknad enligt ECB:s räntesats, ökad med tre och en halv procentenheter,
- i tredje hand, ogiltigförklara kommissionens beslut av den 18 oktober 2006 såvitt avser den krävda räntesatsen, och följaktligen slå fast att denna räntesats varierade med hänsyn till den räntesats som ECB tillämpar på sina huvudsakliga refinansieringstransaktioner, enligt offentliggörande i *Europeiska unionens officiella tidning*, och följaktligen förplikta kommissionen att till sökanden återbetala den alltför höga ränta som sökanden erlagt på de omtvistade fordringarna, jämte dröjsmålsränta från den 21 december 2004 beräknad enligt ECB:s räntesats, ökad med tre och en halv procentenheter, och
- under alla omständigheter förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Genom förevarande talan yrkar sökanden att förstainstansrätten skall ogiltigförklara kommissionens beslut, vilket följer av skrivelsen av den 18 oktober 2006, varigenom sökanden nekades återbetalning av det belopp som den erlagt för gamla fordringar till Europeiska socialfonden och som sökanden kräver återbetalning av på grund av att fordringarna var preskriberade och, i andra hand, på grund av att det saknades rättslig grund att påföra ränta.

Under perioden 1987-1992 begärde kommissionen, genom beslut som antagits på grundval av förordning nr 2950/83/EEG (¹) och beslut 83/673/EEG (²), att sökanden skulle återbetala belopp som beviljats i form av stöd till olika belgiska organ (projektansvariga) och som inte hade använts av dessa. Sökanden översände de debetnotor som kommissionen utfärdat till berörda projektansvariga. Några av dessa gjorde återbetalningar direkt till kommissionen, medan andra inledde skriftväxlingar med kommissionen rörande återbetalningskravens lagenlighet. Nya diskussioner inleddes på kommissionens initiativ år 2002. År 2004 kvittade kommissionen det belopp som skulle erläggas för de gamla ESF-fordringarna (debetnota utfärdad mellan den 15 januari 1987 och den 31 december 1991), jämte dröjsmålsränta från utfärdandet av debetnotorna, mot sökandens fordringar på kommissionen i samband med förvaltningen av ESF-fonderna. Sökanden bestred denna kvittning och den

ränta som kommissionen tillämpade och gjorde gällande att skulden var preskriberad, och att det saknades rättslig grund för att påföra dröjsmålsränta. För att stoppa det eventuella påförandet av ränta erlade dock Konungariket Belgien ett belopp som motsvarade återstoden av de ESF-fordringar som inte kvittats. Samtidigt preciserade Konungariket Belgien att det vidhöll de argument som framförts i dess skrivelser och att det förbehöll sig rätten att kräva återbetalning av dessa belopp om dess argument skulle godtas. Kommissionen svarade i skrivelse av den 19 januari 2005, i vilken den tog ställning till sökandens invändningar. Konungariket Belgien väckte talan om ogiltigförklaring av denna skrivelse vid förstainstansrätten. Genom beslut av den 2 maj 2006 avvisade förstainstansrätten talan, på grund av att den aktuella skrivelsen inte utgjorde en rättakt mot vilken talan kan väckas i den mening som avses i artikel 230 EG. (³)

Den 29 juni 2006 sände sökanden en ny skrivelse till kommissionen och begärde återbetalning av det belopp som motsvarade återstoden av de ESF-fordringar som inte kvittats och som sökanden hade erlagt för att stoppa det eventuella påförandet av ränta, med stöd av de argument som tidigare åberopats rörande preskription av fordran samt de argument som avser att det saknades rättslig grund för att påföra ränta. Genom skrivelse av den 18 oktober 2006 meddelade kommissionen att den avlog begäran om återbetalning. Denna skrivelse utgör den rättsakt mot vilken talan väcks i förevarande mål.

Till stöd för sina förstahandsyrkanden gör sökanden gällande att förordning nr 2988/95/EG (⁴) utgör det enda europeiska regelverk som generellt behandlar kommissionens återkrav av belopp som inte har använts i enlighet med de gemenskapsbestämmelser som reglerar dessa. Enligt sökanden skall artikel 3 i nämnda förordning, vilken reglerar preskriptionstiderna för att vidta åtgärder, tillämpas i detta fall. För det fall förstainstansrätten skulle anse att de preskriptionstider som föreskrivs i artikel 3 i förordning nr 2988/95/EG inte kan göras gällande gentemot kommissionen, gör sökanden gällande att det skall hänvisas till artikel 2.4 i samma förordning och att belgisk rätt om preskriptionstid för talan rörande obligationsrättsliga förhållanden skall tillämpas.

Till stöd för andrahandsyrkandena om att kommissionen använde en felaktig rättslig grund för att kräva dröjsmålsränta av sökanden, gör Konungariket Belgien gällande att kommissionen begick ett fel genom att tillämpa artikel 86.2 b i förordning nr 2342/2002 (⁵) om genomförandebestämmelser för budgetförordningen. Sökanden gör gällande att det finns särskilda regler som avviker från denna förordning och att kommissionen, enligt dessa särskilda regler, endast kan stödja sig på reglerna rörande ESF:s funktion – vilka ligger till grund för de fordringar som kommissionen kräver betalning för – för att fastställa eventuell ränta som skall erläggas. I det avseendet gör sökanden gällande att kommissionen endast kunde kräva ränta i den mån som ränta föreskrevs, vilket enligt sökandens uppfattning inte var fallet vid den aktuella tidpunkten.

I tredje hand hävdar sökanden att den krävda räntesatsen, i motsats till vad kommissionen beslutade, varierade. Följaktligen yrkar sökanden att kommissionen skall förpliktas att till sökanden återbetala den alltför höga ränta som sökanden erlagt på de omtvistade fordringarna.

- (¹) Rådets förordning (EEG) nr 2950/83 av den 17 oktober 1983 om tillämpning av beslut 83/516/EEG om Europeiska socialfondens uppgifter (EGT L 289, s. 1).
- (²) Kommissionens beslut av den 22 december 1983 om förvaltningen av Europeiska socialfonden (EGT L 377, s. 1 ; svensk specialutgåva, område 5, volym 4, s. 15).
- (³) Förstainstansrättens beslut av den 2 maj 2006 i mål T-134/05, Konungariket Belgien mot kommissionen (REG 2006, s. II-0000).
- (⁴) Rådets förordning (EG, Euratom) nr 2988/95 av den 18 december 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen (EGT L 312, s. 1).
- (⁵) Kommissionens förordning (EG, Euratom) nr 2342/2002 av den 23 december 2002 om genomförandebestämmelser för rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 med budgetförordning för Europeiska gemenskapernas allmänna budget (EGT L 357, s. 1).

Talan väckt den 2 januari 2007 – Galderma mot harmoniseringsbyrån – Lelas (Nanolat)

(Mål T-6/07)

(2007/C 56/64)

Ansökan är avfattad på tyska

Parter

Sökande: Galderma SA (Cham, Schweiz) (ombud: advokaten N. Hebeis)

Svarande: Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller)

Motpart vid överklagandenämnden: Tihomir Lelas

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara fjärde överklagandenämndens beslut av den 25 oktober 2006 i ärende R0146/2006-4 i vilket invändningen mot varorna "läkemedel; farmaceutiska och veterinära produkter samt hälsovårdspreparat; tvål; medel för kroppsvård och skönhetsmedel, hårvårdspreparat" avslogs,
- avslå ansökan om gemenskapsregistrering 003088986 "NANOLAT" för ovannämnda varor,
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökande av gemenskapsvarumärke: Tihomir Lelas.

Sökt gemenskapsvarumärke: Ordmärket "Nanolat" för varor i klasserna 1, 3 och 5 (ansökan nr 3 088 986).

Innehavare av det varumärke eller kännetecken som åberopats som hinder för registrering i invändningsförfarandet: Sökanden.

Varumärke eller kännetecken som åberopats som hinder för registrering: Det tyska ordmärket "TANNOLACT" för varor i klass 5.

Invändningsenhetens beslut: Invändningen avslås.

Överklagandenämndens beslut: Överklagandet ogillas.

Grunder: Åsidosättande av artikel 8.1 b i förordning (EG) nr 40/94 (¹), eftersom det föreligger en förväxlingsrisk mellan ovannämnda varumärken.

(¹) Rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3).

Talan väckt den 4 januari 2007 – TORRES mot harmoniseringsbyrån – Gala-Salvador Dalí (TG Torre Galatea)

(Mål T-8/07)

(2007/C 56/65)

Ansökan är avfattad på spanska

Parter

Sökande: Miguel Torres, S.A. (Barcelona, Spanien) (ombud: advokaterna E. Armijo Chávarri, A. Baz de San Ceferino och A. Castán Pérez-Gómez)

Svarande: Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller)

Motpart vid överklagandenämnden: Fundación Gala-Salvador Dalí

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara det beslut som fattats av harmoniseringsbyråns andra överklagandenämnd den 24 oktober 2006 i ärende R 168/2006-2, och
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökande av gemenskapsvarumärke: FUNDACIÓN GALA-SALVADOR DALÍ

Sökt gemenskapsvarumärke: Figurmärket TG Torre Galatea för varor i klass 33 (ansökan nr 2730513).